

EEN REIZIGER IN TUSSENTIJD

Henk de Velde

A photograph of a sailboat with a white sail and a green hull, sailing on a choppy sea. The sky is a bright, warm orange, suggesting a sunset or sunrise. The sailboat is positioned on the right side of the frame, with the sail catching the light. The water is dark with white foam from the waves.

Inhoud

<i>Proloog</i>	9
1 Het eerste avontuur, regen, de Amaliagletsjer, de Tuin van Eden, Gray, duisternis, aan de grond, sneeuwbuien, twaalf regenbogen, tienduizend pinguïnen, Golfo's y Boca's, Chiloë, helderheid en mist, Puerto Montt, La Rock y Roll, morgenlicht, geloof, hoop, ongeloof en wanorde, het meisje, een andere Nederlander, verlangen en wegwezen.	11
2 De brug, de bossen en de zee, zwaar weer, het alleen zijn, zorgen en verdriet, Juan Fernandez, beter weer, walvissen, projectie en zelfintegratie, genegenheid, niet-kennis, het geluid van mijn hart, een dagindeling, een dans, een schip, een sfeer van onrust, een eilandje, aankomst Paaseiland.	27
3 Het bosweggetje, Rapa Nui, Hanga Piko, Isidrio, papa Henk, Vairoa, Moai, de buiging van de horizon, darmen en ingewanden, Mama Isa, Tuhiira, wildemannen, de Yamaha TW125, Jack en Xek, mens erger je niet, beloftes, lenen, bericht uit het noorden, Mana.	39
4 De Noord en het Ganzendiep, gebakken tonijn, 180.000.000 km ² , het gebed van mijn vader, Sartre, Arved Fuchs, e-mail en andere berichten.	50

5	De Koekoek, een radio, zorgen, radiostilte, zelfsturend, de weidsheid, vogel, wilde paarden, Van der Decken, ballonvaart, lange dagen, tropische kwellingen, rozengeur, bericht uit het noorden.	61
6	Honolulu, surfen, haaien, de Akua en de Aumakuas.	76
7	Spijbelen, bliksem en een zure appel.	81
8	Grafhorst, Honolulu, Huxley, Schimmelpenninck en de indoctrinatie van de tijd.	86
9	Scheepsplaatjes, de bliksemreparaties, ongenoe-gen, het oude plan in het groene plantsoen, pas-santen, terug naar Nederland.	91
10	Voor het eerst zie ik de zee, de beslissing naar Nederland te gaan, twee doden, te veel om na te denken, de wereld op zijn kop en de vrijheid van Hawaii.	98
11	Het begin van een zeeman en als ik mijn ogen toe doe.	110
12	Het eerste scheepje, terug aan boord, de Maimiti, Lamberti, Bertus Zijdenbos, Robin Knox-Johnston, Bernard Moitessier, stripboeken, een diefstal.	116

13	Het verhaal van de Maimiti, ditjes en datjes, de splinter in mijn ziel, de Matrix.	121
14	Iedereen vaart zijn eigen scheepje, Konawind, storm, Be'raesheet, een dagje aan het strand en een tocht door een moeras.	128
15	Kennis, controle, geschiedenis, toekomst en koffiedik, they don't give a damn, the rabbit hole.	134
16	De mannen die mij zeeman maakten en toen ik mij in het immense bevond.	145
	<i>Meegenomen muziek en literatuur</i>	148

NOORDELIJKE IJSZEE

RUSLAND

AZIË

Wrangel

Bering Straat

Tsjukotka

Alaska (V.S.)

St. Lawrence

Golf van Alaska

Beringzee

Kamtsjotka

Aleoeten

Dutch Harbor

NOORD - AMERIKA

Vancouver

Seattle

Montreal

Portland

New York

JAPAN

Yokohama

Long Beach

Houston

New Orleans

Miami

Wake (V.S.)

Hawaii (V.S.)

Honolulu

Marshall-eilanden (V.S.)

Johnston (V.S.)

Panama

Nieuw-Guinea

ZUID - AMERIKA

Suva Fiji

GROTE OCEAAN

AUSTRALIË

Brisbane

Sydney

Melbourne

Tasmanië

Auckland

NIEUW-ZEELAND

Paaseiland (Chili)

Valparaiso

Puerto Montt

Vuurland

1

*Het eerste avontuur, regen, de Amaliagletsjer, de Tuin van Eden, Gray, duisternis, aan de grond, sneeuw-
buien, twaalf regenbogen, tienduizend pinguïnen,
Golfo's y Boca's, Chiloë, helderheid en mist, Puerto
Montt, La Rock y Roll, morgenlicht, geloof, hoop,
ongeloof en wanorde, het meisje, een andere
Nederlander, verlangen en wegwezen.*

De mooiste tijd uit mijn jeugd waren de fietsvakanties op de Veluwe. We waren met z'n zessen. Twee zussen, een broer en mijn ouders. Papa had een week vakantie en 's zaterdags trokken we eropuit.

Onze fietsen waren zwaar bepakt. Tien kilometer fietsen. Eerst over de brug bij Kampen, dan het lange eind af en ten slotte via het Jan Boerswegje naar Wezep. Langs de weg was elke zomer een klein zigeunerkamp, met wagens en paarden. Dat had iets romantisch, iets van vrijheid. Die mensen waren altijd onderweg. We zaten daar, in Wezep, in een huis van andere mensen.

Het was alsof we in een andere wereld waren. Tenminste, zo voelde ik het. Weg van huis. Ik weet ook nog dat ik het jaar tussen de vakanties in, bij helder weer, vanaf de brug in Kampen de rand van het bos kon zien.

's Zondags gingen we naar de kerk. Zelfs die was anders. Ik herinner mij de jurk van mamma: wit en wijd met grote, blauwe bloemen. 's Maandags begon de week. We fietsten elke dag door bossen en over paden.

We picknickten in het zand of op de hei en plukten bosbessen. Onze monden waren blauw van het sap en 's avonds sliepen we weer in het onbekende huis. Het was avontuur.

Aan deze avonturen kwam een eind toen oma overleed, net in onze vakantietijd en daarna is het er nooit meer van gekomen. We werden ouder en toen ik naar de middelbare school in Kampen ging,

heb ik nog vaak op de brug gestaan om te kijken of ik de bosrand van de Veluwe kon zien.

15 miljard jaar geleden werd ons universum geboren uit een grote knal. Zo is het geweest toen de wereld uit aarde, water en vuur ontstond. De lucht werd verscheurd en was daarna weer strak.

De regen verspreidt zich vanuit de door bergen omgeven holen totdat het gordijn gesloten wordt en er niets meer te zien is dan grijze contouren van wat eens land was.

Het zijn geen druppels, maar olieachtige stralen die neerslaan op de getergde aarde. Ik lig in een uiteinde van een beschutte baai en zie niets anders dan het gesloten gordijn dat af en toe openwaait in windvlagen, terwijl het scheepje tevreden draait op zijn anker, vastgeveten in de modderbodem, waarop grote strepen kelp rondrijven in absolute harmonie met hun omgeving. Boven de bomen raast de wind met een geluid van duizenden wegdravende hordes, vluchtend naar de bescherming van het Andesgebergte. Achter mij een lage strook land met geel gras en starre kronkelwilgen, die zich over het water proberen te buigen. Aan de verre andere kant van de baai, waar de wind recht op staat, zie ik het gordijn in witte vlagen voorbijrazen. Brekende golfkoppen op het water langs die verre oever. Slechts rimpelingen, af en toe verstoord door de vlagen tussen de bomen door, in de uithoek waar ik lig. Verscholen voor een ieder, slechts een dagreis van het enige dorp in de wijde omgeving, die zich over duizend mijl van noord naar zuid uitstrekt. In het oosten het hooggebergte, in het westen de zee. Daartussen een labyrint van uitgestorven eilanden en vaarwegen. Diepe wateren met kleine, bescherming biedende, baaien.

Het rijk van de Williwaw. Ik waan mij alleen op de wereld, met de hoop dat er verderop nog mensen wonen, die ik niet zou missen als ik wist dat er niemand meer zou zijn. Want weg is weg en de doden kun je niet terugroepen, ook al zou je dat willen en een wil is er alleen als je voelt dat je iets mist. Ik heb iedereen achter mij gelaten en ga naar iedereen terug.

Drijfnatte dagen, waarin eb en vloed het water laten dalen en rijzen, in een eeuwig, ongestoord ritme en de regen striemt op de uitgestrekte wildernis. Geen vogel zie ik, geen vogel hoor ik. Het is alsof al het leven nog moet ontstaan of zich verborgen houdt om zich te beschermen tegen de storm die overtrekt. Ik zou zelfs niet weten waar een vogel zich zou moeten verschuilen. Alleen de vis, de krab en de mossel, hoewel naar het oppervlak turend waar het licht donkergrijs is, zullen zich niets aantrekken van deze regenvloed, die tientallen kleine watervallen groot maakt en grote watervallen ongebreideld laat plenzen in meanderende, neerstortende stromen. De omgeving ademt een enorme, smartelijke triestheid uit, die pas zal optrekken als de bergtoppen, verscholen in het grijze regendek, zich weer laten zien. Nu niet. Nu regent het en het vocht sijpelt het leven binnen.

Ik maak van het overgebleven aardappelwater, waar nog stukjes wortel in drijven, een soepje en warm mij op, want vocht maakt klam en koud. Niet dat het koud is, want de kou van Vuurland heb ik achter mij gelaten. Het is twaalf graden. Nee, de regen, de nattigheid, het druipende vocht aan dek, aan mast en stagen dringt in botten en darmen en laat ongecontroleerde rillingen door mijn lijf gaan. Hete soep houdt dat tien minuten tegen. Ik steek een shaggie op en verstop het vuur in mijn handen.

Ik doe mijn rondje aan dek en kijk daarna naar de druppels die op de ramen plenzen. In de schemering van de regen zie ik de oerbergen, somber en gedreven, in wazig, mistig grijsblauw. Langs de hellingen glinstert hard, bijna bevroren water. Een diepe grondlucht stijgt op uit het niets en wordt meegevoerd met de windvlagen. De natte dampen maken dat ik de aarde ruik. De avond is asgrauw, de nacht donker en stil.

Ik wacht op het licht van morgen.

De wind is gaan liggen. In plaats van dat het regent, miezert het. Ik heb een uur nodig om al de kelp van het anker te krijgen en vaar de baai uit, terwijl de zon verwoede pogingen doet door het wolkendek te komen. Het water is als een zwarte spiegel. Ik draai de Peel-arm van het vaarwater binnen, op het moment dat de zon haar overwinning viert. Het groen aan de oevers wordt groen, het water krijgt

een blauwe glans. De temperatuur loopt op tot tien graden. De bomen op de hellingen dampen en voor me drijft ijs.

Het zijn nog maar de eerste, ver van de gletsjer, met het getij meegedreven brokken. Als ik de Amalia-arm in vaar, wordt het water groen en dolfijnen spelen voor de boeg in het koude water. Ze zwemmen mee tot de dikke ijsgrens. Het is alsof ze willen zeggen: 'Tot hier en niet verder'.

De zon laat dikke wolken niet toe haar te verduisteren, alsof de wolken ontzag hebben voor die gele schijf. Het is alsof een hand de wolken niet toestaat voor de zon te schuiven. Het is alsof de zon mij helpt door alle kleuren om mij heen te laten schitteren, en mij te laten zien hoe mooi deze wereld is. Om mij het gevoel in mijn hart te geven dat ik hier slechts even gewenst ben. Alleen nu. Alleen vandaag. Om de volgende hoek zie ik de gletsjer glanzen. Groter, immenser dan Pia. Die was klein vergeleken met deze vier kilometer brede, harde, rafelige muur van kristal.

Ik zet de motor uit, want soms wil ik luisteren naar al die geluiden die onder het stampniveau van het motorgeluid blijven. Ik kijk naar de plaats waar Bill Tilman in 1956 pogingen deed de bergklimspullen voor zijn trektocht over het Patagonische ijsplateau aan wal te krijgen. Hij kon met de Misschief niet dicht genoeg bij de Amaliagletsjer komen en dat begrijp ik nu heel goed, want vóór mij pakt dik ijs zich samen. Ik bestudeer de baai waarin ik eventueel een nacht voor anker kan, maar weet dat ik vandaag de gletsjer zal proberen te naderen om er voor donker weer uit te zijn. Niet dat ik niet blijven wil, maar rustig weer komt hier weinig voor en van deze dag moet ik gebruik maken om verder noordwaarts te komen. Een dag is altijd te kort. Waar dan ook.

Ik breek verder het ijs in en moet zeer dikke stukken ontwijken. Daar kom ik niet door. Het ijs krijgt de kleur van glas, in lichtblauwe, doorzichtige schakeringen, die steeds weer veranderen naarmate het licht breekt. Ik moet zelfs af en toe even een paar meter achteruit om los te komen van een schots die zich onder de boeg heeft vastgezet. Het duurt uren voordat ik zo dichtbij kom dat het geen zin meer heeft nog dichterbij te komen. Ik zet de motor weer uit en drijf in lokkend wit en blauw. De rotsen en de bergen steken scherp af in zwart en bruin. De gletsjer rommelt. Een grote

brok ijs valt naar beneden en veroorzaakt een deining tussen de schotsen. De ijsophoppingen zijn meters hoog.

Aan bakboord de ijsloze hellingen met watervallen die van grote hoogte komen. Aan stuurboord de eindmorene, waar bruin de overhand heeft. Aan alle kanten donkere rotspieken boven het ijs uit. Recht vooruit de muur van ijs, voortgestuwd vanuit het bergdal, komend vanuit de hoge Andes, die zijn einde vindt in de zee.

Achteruit heeft mijn vaarweg zich weer gesloten. Ijs beweegt. Ijs knerpt. Ijs knispert. Ijs kraakt.

Dit is de bergketen die haar ijsaderen in de Pacific duwt. Hellingen glinsteren in witte sneeuw. Bergpieken zijn verborgen in grijsblauwe mistvlagen. Naarmate de zon lager komt te staan boven de bergen, verandert de gletsjerwand in een glazuren saffier. Op sommige lage plekken komt terra van rotspunten door.

De late middag, met de lagerstaande zon, laat een lichtgrijs wolkendek vanuit zee landinwaarts drijven.

Ik moet weg voordat het donker wordt en heb een uur nodig om de Campina gedraaid te krijgen zodat ik me weer een weg naar buiten kan banen. Door het opkomende tij is het ijs tegen de wal komen drukken en ik heb er meer moeite mee buiten de ijsgrens te komen. Ik kijk nog eens achteruit voordat ik de hoek om ga en Amalia uit mijn zicht zal verdwijnen. Ik zie een taal waarvoor geen woorden zijn en zet koers naar het Pittkanaal. Regen legt een gordijn tussen mij en ander leven.

Hoge, donkere hellingen begeleiden mij door de nacht. Het blijft windstil. De regen daalt in constante stromen neer. Ik passeer contouren van onbekende eilanden en diepe baaien in geruis van neervallend water. De nacht kost een pak koffie en een baal shag. Het morgenlicht is intens en onbeschrijfelijk blauw.

Mijn wereld in pruisisch blauw is terug. De ondefinieerbare tint donkerblauw tussen marijn en marine in, met die onverklaarbare glans die ik nooit kan omschrijven. Boven de weerspiegeling in het water zie ik de oever. Boven de oever de bergen. Boven de bergen vlagen van de sluizen des hemels, neervallend in onbewoonbare dalen.

Het daglicht brengt mij de helderheid van water, waarin een kobaltn glans de eerste uren, ongrijpbaar in hun donkerheid, dui-

delijk tekent. Kelpstengels drijven rond. Watervallen daveren naar beneden. De oever verandert van een grauwe contour in herkenbare eeuwige wouden, waarin het graniet zilver kleurt en lichte terra plekken en leisteenplaten een betoverend effect hebben op mijn stilgeslagen brein.

Het wordt niet droog, maar de regen is overgegaan in zachte, vochtige lucht. Muisgrijze eenden met oranje snavels zwemmen langs de oevers. Er zijn kinkels in het water, waarin duikers op zoek zijn naar voedsel.

Ik vaar de nauwe Paso Piloto Pardo door en zie de duizenden schakeringen van brekend licht.

Tijdens de doorgang houdt het op met regenen, wat zelfs het water tot een spiegel maakt voor voorbijtrekkende oevers en verborgen bergtoppen. Ik kijk mijzelf aan in de weerspiegeling van de boeggolf van mijn varende sloopje. In de middag zie ik een paar kleine, gele visserssloopjes en laat mijn anker vallen in de baai van Puerto Eden, een plaatsje met driehonderd inwoners. De armoedige huizen lijken paleizen in het van regen doordrenkte paradijs tussen groene walkanten, waarachter hoog de Andes torent.

De volgende dag maak ik mijn bootje klaar en peddel naar de wal. Ik loop, in de Tuin van Eden, over gladde, planken paden en praat met twee mensen: buenos dias y buenos tardes. Het zijn niet de ménsen die, getekend door te veel alcohol, over de houten paden van de ene naar de andere kant van het dorp lopen, die mij het gevoel geven in het paradijs te zijn. Het is de stille natuur.

Ik klim de heuvel op en tuur in verre vertes. Kleine, vijftig centimeter hoge, volgroeide boompjes proberen boom te worden tussen stenen en poelen. Ik kijk naar de spaarzame vegetatie en loop langs een groene haag met purperen bloemen en rode bessen langs de baai. Het groen steekt geurend af tegen het stilstaande water en speelt absoluut bluffpoker met de alom aanwezige beweging in de donkere en lichte kleuren van de wolken. Ik kijk in huizen en zie de houtvuren branden. Rook uit schoorstenen op houten en golfplaten huisjes stijgt in kringels omhoog. Een vrouw hakt brandhout. Een paar visserlui werken aan hun boot. Honden volgen mij en een kat blaast naar ze. Kippen pikken in de grond. Een haan heft zijn kop. Het is een prachtige, stille dag. Af en toe zie ik druppels van regen

kringen op het water maken. Als 's avonds de wind gaat liggen, vult de geur van houtskool de baai en zie ik ultramarijn kobalt worden, voordat de duisternis alles vervaagt als de zon achter de zwarte bergen zakt. Die nacht regent het weer en er zijn windstoten. De Campina trekt aan haar anker. Ik lig de laatste uren gekleed in zeilpak en met laarzen aan te dommelen. 's Morgens is het grijs en het regent. Als de zon doorbreekt, bunker ik tweehonderd liter diesel uit een vat. Ik vertrek op 30 april, de dag van het feest der narren uit deze tuin van Eden, waarin de mens als specie zo verdwaasd aanwezig is in de natuurlijke bescherming van deze bloemenbaai.

Eerst vaar ik door de Agustura Inglesia en twintig mijl na Eden anker ik in een soort binnenmeer van Puerto Gray. Ik lig die nacht in een volstrekt onvoorspelbare duisternis, twintig meter uit een hoge, donkergroene wal met daarboven de duizendmeterpieken met sneeuw. 's Morgens zweeft er een condor in het dal. Ik vertrek in een nattesneeuwbuï en loop net buiten de nauwe pas op de stenen. Niet alles staat goed aangegeven op de kaart. Het duurt een uur. Met opkomend water ben ik weer vrij. Ik vaar door passen en over waterwegen. Ik passeer eilanden en beboste rotsen. Ik vaar langs valleien waaruit een strakke, koude wind komt. Het weer met sneeuwbuïen, die het zicht verminderen, zodat zelfs de radar niets meer ziet, wisselt af met een waterig, geel zonnetje tussen het grauwe uitspansel. Ik krijg een westenwind en zet er zeil bij. Het scheepje loopt met negen knopen naar het noorden. Ik zie drie eenden op een rots zitten. Grote slierten geelbruine kelp maakt zich van de oevers los. Ik passeer zeven zeevogels, die op het water drijven en pas wegvliegen als de Campina gepasseerd is. Ik zie een eenzame kelpgans zijn vrouwtje verbergen tussen de stenen. Ik vaar donkere berggewelven voorbij en kleine, met hard gras begroeide eilandjes. Lichtende plekken aan de hemel achter mij, donkere vooruit. De wind gaat weer naar het noorden en het zeil moet er als de bliksem af. De natte sneeuw wordt striemende regen. De wind verandert van stormachtig in stilte en wordt vervolgens weer stormachtig. Het water in de baai heeft witte koppen of een glazen uiterlijk. Ik passeer Pictoneiland, Wellingtoneiland en Van der Meuleneiland. De koers is veranderlijk noord. Ik probeer de luwte te vinden onder hoge kliffen, maar vind de wind en ga weer naar meer

open water, waar het ook waait. Het klaart op in het westen en ik zie marijn, kobalt en pruisisch in het blauw terug. Ik zie twaalf regenbogen. Een halfuur later zie ik niets meer dan een dik, grijs gordijn. Ik eet anderhalve kilo Centolla krab, die ik van een visserman in Eden heb gekregen. Het is dat ik de stroom mee heb, anders had ik allang de beschutting van een baai gezocht. Vraag me niet waarom, maar ik besluit deze afwisselende avond door te varen. Toch lijken de droge periodes nu langer. Op Penguïneiland zien tienduizend stille pinguïnen mij voorbijvaren. Pas als ik voorbij ben hoor ik ze gezamenlijk instemmend 'krakken'. Voor middernacht draai ik de Golf van Penas in en ga bakboord uit om een ankerplaats te zoeken voor de nacht. Ik vaar op de radar. Af en toe een korte regenbui. De ingang van de baai is moeilijk te vinden en ik vaar er in eerste instantie aan voorbij. Ik bemerk dat de kaarten niet helemaal kloppen met de GPS-posities. Op een of andere manier voel ik dat er iets niet goed zit. Ik draai de Campina om en vaar een stukje terug. Het wordt weer stikgedonker als er een zachte motregen neervalt. Ik draai de lange, smalle ingang van Caletta Ideal binnen en laat het anker vallen op rotsbodem. Het is stil. Het is weer eens zo stil dat ik alleen mijn eigen hart hoor kloppen. De baai is helemaal gesloten. De kust is laag. Op een afstand steekt er alleen een soort tafelberg boven de horizon uit. De volgende dag zie ik dat ik in een enorm kelpveld lig. Op de rotsen zitten witte zeevogels. Het oevergroen is laag.

De dag blijft stil. Ik berg mijn tweede anker, ruim al het touwwerk op, zet het bootje vast en besluit 's middags om één uur te gaan varen. De wind lijkt west en dat is goed om door de Golf van Penas te komen. Ik passeer de San-Pedrovuurtoren en voel de deining van de open zee. Die is hoger dan ik had verwacht. De Golf ligt totaal open voor de eeuwige ademhaling van de Pacific uit het zuidwesten. Rond middernacht passeer ik Kaap Raper. Het zeil trekt met een goede vaart naar de goede richting. Het blijft erg rustig weer. De late maan verdwijnt in motregen. Die wordt vervolgens mist en ik vaar een kust voorbij waarvan ik niets zie. Ook de dag is een volkomen grijsheid. 's Avonds draai ik Boca de Guafo in en in de nacht kom ik achter Chiloë-eiland. Ik denk ruimer te kunnen zeilen, maar de wind gaat in het noorden zitten en ik moet kruisen. Van het land

aan beide zijden zie ik minder dan vage schimmen. Aan stuurboord moeten hoge, sneeuwbedekte bergen liggen, aan bakboord is het lagere Chiloë. Wel kom ik nu af en toe een schip tegen. Het vaarwater is breed.

Pas in de avond moet ik tussen wat klein spul door en de radar doet zijn werk weer uitstekend. De ene keer loop ik zes knopen, de andere keer drie. De ene keer is het de tegenstroom, de andere keer zijn het enorme kelpvelden waar ik vooral in het donker doorkom en het zootje blijft dan achter het roer hangen. Om er vanaf te komen sla ik dan achteruit met de schroef of draai een rondje. Voor de Golf van Penas geldt een stormwaarschuwing. Ik ben er gelukkig ver voorbij. De nacht wordt Chiloëens met twintig bakken koffie en het ene shaggy na het andere. Een grote helderheid met duizenden sterren en de lichten van dorpjes aan de horizon, afgewisseld door donkere wolken en rare mistvlagen. De ene keer zie ik alles aan stuurboord, terwijl de bakboordhorizon totaal ingedikt is in grijze, natte mist. Silhouetten van verborgen eilanden en baaien komen voorbij, in vogelvlucht draaiend van links naar rechts bij het verschuiven van de dichte mistbanken. Door de Golfo Corcodova kom ik in de Golfo de Ancud. Ik krijg dik de stroom tegen en rond middernacht vaar ik de nauwe ingang van Seno Reloncavi door. Nu is het nog twintig mijl naar Puerto Montt. In plaats van de nauwtes langs de kust tussen eilanden door te nemen kies ik voor de ruimte. Ik zie niets, de mist ligt dik op het water tot de hoogte van de mast. Daarboven zie ik sterren. Het wordt bladstil. Het water is gladder dan een spiegel en kleurt raar door de volslagen duisternis erboven. Terwijl het nacht is, zie ik kleurschimmen in grijs en blauw met zwarte stroomrafelingen. Tegen de morgen nader ik de kust. Als ik er nog twee mijl vandaan ben, klaart het op. Achter mij blijft de mistbank heel donker hangen in blauw. Voor mij zie ik groen land en kleurige huizen. Ik vaar het Tenglokanaal in en zie de bezigheid van vissers- en vrachtschepen.

Ik meer, voor het eerst sinds vijf maanden, af in een jachthaven, die geld kost en waar het mensenras alles weer regelt. Dezelfde middag krijg ik al nieuwe accu's. De oude waren totaal op. De volgende dag heb ik twee monteurs aan boord om de motor te checken, omdat die

olie verbruikt. Twee dagen later ga ik op een avond eten met Larry van de Taleisin en Brooke, een Canadees die hier al zes jaren woont. We belanden in een grote nachttent, waar meisjes onder brekende, multikleurige lichtstralen, hun beste kant laten zien. Het komt erop neer dat ik er tot vijf uur 's morgens zit om – je moet jezelf altijd een taak geven in dit leven – te verhinderen dat die mooie, jonge, onschuldige meisjes zomaar met vreemde mannen meegaan. Iemand moet ze toch in bescherming nemen en ik voel mij sterk geroepen ze te vermaken. Ik zit aan de bar met grote bellen whisky voor me. Naarmate het later, of noem het vroeger, in de morgen wordt, sta ik swingend op de dansvloer in een ultieme vervoering tussen de schaarsgeklede dames, die me, hunkerend naar mijn bescherming en mijn geld, trachten mee te tronen. Ik probeer hun nog uit te leggen dat geld niets te betekenen heeft, waarop ze mij vertellen dat als ik er niets om geef, ik het net zo goed aan hen kan geven. Ik voel mij even niet opgewassen tegen het leven in deze *La vie en rose*. We moeten ons uiterste best doen om Larry's trui terug te krijgen, die hij tijdens het dansen had uitgetrokken en die nu rust rond de blanke schouders van een of andere welgevalligheid. Met onze laatste pesos nemen we een taxi naar boord en besluiten dat dit eenmalig was.

Het morgenlicht doet pijn aan de ogen en een paar honderd dollar lichter maak ik met mijn versufte kop de bielgen schoon. De motor is gelicht en staat weer midden in mijn woonkamer. We vernieuwen de koppakkingen. Ik stink weer naar diesel en de werkelijkheid...

Ik haal de ankerlier uit elkaar. De rempakking wordt vervangen. Ik breng de reserve hydraulische pomp weg om hem te laten checken. De lege gasfles gaat aan wal om gevuld te worden.

Ik overweeg de Campina droog te zetten met de botenlift en haar twee lagen antifouling te geven. De laag die ik had aangebracht in Rio Gallegos is er al weer behoorlijk afgeschuurd door het ijs van Amalia en als ik aangroei kan verwachten, is het gedurende de tropenpassage van Paaseiland naar Hawaii. Hier kan ik het redelijk makkelijk doen zonder droog te vallen en ankers uit te brengen. Goed, het kost geld, maar dat moet dan maar deze keer. Ik kan het ook beter aan de boot uitgeven dan aan de meisjes van La Rock y Roll.